

5. tanulmány

Sáfárok az Éden utáni időben

Január 27., szombat délután

Az egész természet magán viseli a bűn átkát, és az Isten elleni lázadás jellegéről, következményeiről tanúskodik. Amikor megalkotta az embert, úrrá tette a Föld és minden élő teremtmény felett. Ádám ameddig hű volt Teremtőjéhez, uralkodott az egész természetben. De fellázadt Isten törvénye ellen, és az alsóbbrendű teremtmények az uralma ellen lázadtak fel. Az Úr nagy irgalmában így mutatta meg az embernek, hogy a törvény milyen szent, és azt akarta, hogy saját tapasztalatából tanulja meg, milyen veszélyes a legkisebb mértékben is annak mellőzése. A fáradságos és gondterhelt élet ettől fogva az ember sorsa lett, amit Isten szeretetből, fegyelmezésül választotta neki. A bűn miatt volt szükség erre, hogy határt szabjon étvágyának, szenvedélyeinek, és önuralomra tanítsa. Ez szerepelt Isten csodálatos tervében. Így akarta az embert a bűn rontásától és pusztításától megmenteni. – *Pátriárkák és próféták*, 50. o.

Isten azt szeretné, hogy munkásai minden javuk adományozójának tartsák, és ne felejtsek el, minden, amivel rendelkeznek, és mindaz, amit ők maguk képviselnek, a csodálatos Tanácsosnak és tökéletes Munkásnak köszönhető. Az orvosnak például hozzáértő keze van, ismeri az izmok, az idegek és az egész emberi szervezet komplex működését. Ezt az Istentől származó tudományt a szenvedő emberiség gyógyítása érdekében kell felhasználni. Az asztalos ügyes keze, amellyel a szerszámokat használja; a kovács fizikai ereje, amivel a forró vasat megmunkálja, szintén Istentől származik. Az Úr szétosztja az emberek között a talentumokat, és elvárja, hogy kikérjék a tanácsát. Így bölcsen és pontosan kamatoztathatják a tehetségüket, bizonyítva, hogy Isten munkatársai. (...)

Minden, amink van, az Úré – ehhez nem fér kétség. Lelki megújulásra szólít, munkája terheinek hordozására, hogy szent ügye felvirágozhasson. Minden kereszténynek hűséges sáfárként kell teljesíteni a maga részét! – *Keresztény sáfárság*, 89. o.

Isten az embereket a sáfáraivá tette. A tulajdon: eszköz, amellyel az evangélium terjesztéséről gondoskodott. Akik hűséges sáfároknak bizonyulnak, azokra többet bíz. Az Úr mondja: „Akik engem tisztelnek, azoknak tisztességet szerzek.” (1Sám 2:30) – *Pátriárkák és próféták*, 539. o.

Habár Krisztus követői vagyunk, mégsem értjük meg a valódi helyzetünket. Nincs kellő fogalmunk a felelősségeinkről, amelyek mint Krisztus megbízott szolgálóira hárulnak. Az Úr intézőkké tett bennünket. A legkisebb áldozataink, a legszerényebb szolgálataink, amelyeket hittel és szeretettel ajánlunk fel, odaszentelt ajándékok lehetnek, hogy embereket nyerjenek meg a Mester szolgálatára, és az Ő dicsőségére szolgáljon. Minden más előtt legfőbb szempontunk legyen Krisztus országának jóléte és java. Akik az élvezeteiket és az önző érdekeiket teszik életük fő céljává, azok nem megbízható szolgák.

Akik megtagadják magukat, hogy mások javára éljenek, és odaszentelik életüket Krisztus szolgálatára, azoknak boldogság jut osztályrészül, amelyet az önző hiába keres...

A keresztények gyakran elfelejtik, hogy a Mester szolgálói, hogy maguk, idejük és mindenük a Mesterüké. – *Bizonyságtételek*, 3. kötet, 347–348. o.

Január 28., vasárnap – Sáfárok az Ószövetségben

Minden munkánkat Isten iránti szeretetből és akaratának megfelelően kell végeznünk.

A házépítésnél éppoly fontos akarata szerint eljárni, mint amikor istentiszteleten veszünk részt. Ha a munkások helyes elvek alapján építették saját jellemüket, akkor minden egyes épület építésénél növekedni fognak az Úr előtti kedvességben és istenismeretben.

Mennyei Atyánk azonban legragyogóbb képességeinket és legnagyobb szolgálatunkat is csak akkor fogadja el, ha énünket élő, élő áldozatként oltárára helyezzük. A gyökérnek szentnek kell lennie, különben nem fogadhatja el a gyümölcsöket.

Az Úr tette Dánielt és Józsefet bölcs irányítóvá. Azért tudott általuk munkálkodni, mert nem a maguk, hanem Uruk tetszésére éltek. – *Krisztus példázatai*, 262. o.

Amikor a keresztények szem elől tévesztik azt, hogy képességeik és javaik az Úr tulajdonát képezik, voltaképpen meglopják Őt. Az igazságtalan szolgák szerepét töltik be, arra kényszerítve Istent, hogy hűségesebb kezekre bízva ezután javainak igazgatását. Felszólítja javai kezelőit, hogy hűségesen bánjanak a rájuk bízott talentumokkal, és mutassák meg a világnak, a bűnösök megmentéséért dolgoznak. Az Úr mindazoktól elvárja, hogy a jellemét helyesen mutassák be a világnak, akik vallják, hogy az Ő felügyelete alatt szolgálnak. – *In Heavenly Places*, 302. o.

„És az Úr Józseffel vala, és szerencsés ember vala [...] Látá pedig az ő ura, hogy az Úr van ővele, és hogy valamit cselekszik, az Úr mindent szerencsésé tesz az ő kezében.” (1Móz 39:2–3) Potifár napról napra egyre jobban bízott Józsefben, és végül előléptette sáfárává, minden vagyonának teljes jogú felügyelőjévé. „Mindent azért valamije vala, József kezére bízta; és semmire sem vala gondja mellette, hanem ha az ételre, melyet megesszik vala.” (1Móz 39:6)

Nem közvetlen csoda eredménye volt az a feltűnő siker, ami Józsefet a gondjaira bízott dolgokban kísérte, hanem Isten áldása koronázta be munkáját, gondosságát és szorgalmát. József Ura kegyének tulajdonította a sikerét, és még bálványimádó gazdája is elismerte, hogy ez a titka páratlan eredményének. Állhatatos, jóra használt erőfeszítés nélkül nincs eredmény. Istent megdicsőítette szolgájának a becsületessége. Az Úr szándéka volt az, hogy a benne hívők erkölcsi tisztasága és egyenessége feltűnően különbözzön a bálványimádókétól, hogy a mennyei kegyelem fénye átragyogjon a pogányság sötétségén. – *Pátriárkák és próféták*, 210–211. o.

Ha az ember semmibe veszi Isten elvárásait, amelyeket világosan a tudomására hozott, az Úr megengedi, hogy az általa választott úton járjon, és viselje cselekedetei gyümölcsét. Bárki, aki eltulajdonítja az Isten által elkülönített részt, tisztességtelen sáfárnak bizonyul, és nemcsak azt a részt veszíti el, amelyet nem szolgáltatott vissza Öneki, hanem azt is, amelyet jog szerint az övé volt. – *Keresztény sáfárság*, 68. o.

Január 29., hétfő – Sáfárok az Újszövetségben

Sok az aratnivaló, de akik tétlenek maradnak ebben a munkában, azok bűnösökként adnak számot a mulasztásaikról az Úr előtt. Dolgozunk a jelenért és az örökkévalóságért! Vessük be Istentől kapott minden erőnket, és Ő megáldja jó szándékú erőfeszítéseinket! – *Keresztény sáfárság*, 41. o.

Isten nem akarja, hogy népe elveszen, ezért a hosszú várakozás. Mégis a hűségeseknek a reggel érkezése, a hűtleneknek pedig az éjjel beköszöntése már közvetlen előttük áll. Népe éber várakozással és virrasztással bizonyítsa rendkívüli jellemét és a világtól való elszakadását! Várakozó álláspontunkkal bizonyítsuk, hogy valóban idegenek és zarándokok vagyunk ezen a Földön. A világ szerelmesei és a Krisztust szeretők között olyan szembeszökő a különbség, hogy lehetetlen észre nem venni. Egyrészt a világiak halálosan komolyan veszik a földi kincsek megszerzését, Isten népe viszont nem szabja magát a világhoz, hanem buzgó, éber virrasztással bizonyítja, hogy átalakult. Nem a Föld az otthonuk, hanem jobb, mennyei hazát várnak. – *Bizonyságtételek*, 2. kötet, 156–157. o.

Pál apostol lefektette azokat az elveket, amelyeknek bennünket, Isten ügyének munkásait buzdítaniuk kell. Ezt mondja: „Isten munkatársai vagyunk.” (1Kor 3:9) „És valamit tesztek, lélekből cselekedjétek, mint az Úrnak, és nem embereknek.” (Kol 3:23) Péter is figyelmezteti a hívőket: „Szolgáljatok egymásnak a kegyelmi ajándékkal, amit ki-ki nyert, mint Isten kegyelmének hű közvetítői. Ha valaki beszél, mintegy Isten szavával szóljon: ha valaki szolgál, tegye azzal az erővel, amit Isten jut-

tat, hogy Jézus Krisztus által mindenben megdicsőüljön az Isten.” (1Pt 4:10–11)

A természet világát csodálatos törvények szabályozzák. Ugyanígy a lelki dolgokat is biztos elvek igazgatják. Ha el akarjuk érni a kívánt eredményt, latba kell vetnünk az eszközöket. Isten mindenkinek képessége szerint jelölte ki a feladatát. A tanulás és a gyakorlat tesz szakemberré, hogy szembenézhesünk minden elképzelhető kényszerhelyeztetel. Bölcs tervezéssel mindenkit a megfelelő környezetbe helyezhetünk, hogy olyan tapasztalatra tegyen szert, amely alkalmassá tesz a felelősség hordozására. – *Bizonyságtételek*, 9. kötet, 162–163. o.

Az Úr hamarosan eljön, nekünk pedig készen kell lennünk, békében fogadni Őt. Minden tőlünk telhetőt tegyünk meg, hogy terjesszük a világosságot az emberek között! Ne szomorkodjunk, és ne csüggedjünk, hanem szüntelenül Urunkra tekintve legyünk vidámak... Fel kell készülnünk Üdvözítőnk megjelenésére! Ó, milyen csodálatos lesz, amikor meglátjuk Őt, és megváltott fiaiként magához ölel! Sokáig vártunk rá, de hitünk nem lankadt. Amikor meglátjuk a Királyt szépségében, egy örökkévalóságon keresztül boldogok leszünk. Hangos szóval kell mondanom: „Hazamegyünk!” Közeledünk ahhoz a naphoz, amikor Krisztus erővel és dicsőséggel megjelenik, hogy magával vigye megváltottait az örök hazába. – *Maranatha*, 106. o.

Január 30., kedd – Isten titkainak sáfárai

Az Úr tudomásomra adta, hogy felelős állásokat betöltő férfiak állják el a munka útját, mert azt képzelik, hogy egy bizonyos módon kell végezniük a munkát és az áldást kapni, ezért nem hajlandók felismerni semmit, ami másképp jött. Testvéreim, bárcsak úgy tárná elétek az Úr ezt az ügyet, amint van! Isten nem úgy tevékenykedik, ahogyan az emberek terveznek vagy szeretnék. Számunkra titokzatos úton viszi véghez csodáit. Miért is vetnének el az Úr munkamódszereit, mert nem egyeznek meg az elképzeléseinkkel? Isten elrendelte a világosság közvetítőit, de ezek nem egyetlen embercsoportot jelentenek. Amikor művében mindenki betölti a kijelölt helyét, és komolyan keresi az Úrtól jövő

bölcsességet, irányítást, már hatalmas lépést tettünk afelé, hogy fényt engedjünk ragyogni a világra, mert Isten úgy tevékenykedik köztünk, mint még soha. – *Bizonyságtételek*, 5. kötet, 614–615. o.

Az emberi elme képtelen kimeríteni a Bibliának akárcsak egyetlen igazságát vagy ígérését. Az egyik ember egyféle nézőpontból fogja fel dicsőségét, a másik egy másik nézőpontból, azonban mindnyájan csak halvány fényvillanásokat tudunk felismerni belőle. Teljes ragyogása felülmúlja a látóképességünket.

Isten Igéjének magasztos dolgait szemlélve olyan kútforrásba nézhetünk bele, amely tekintetünk előtt mindig mélyebbé és szélesebbé válik. A szélessége és mélysége meghaladja az ismereteinket. Szemlélése közben látásmódunk mégis kiszélesedik és kitágul, mintha egy határtalan, part nélküli tengert szemlélnénk. – *Nevelés*, 145. o.

Isten örök tervei közel állnak a beteljesedéshez; küszöbön áll minden dolog vége. Elérkezett az idő, amikor igazsága ismerőinek fel kell sorakozniuk Immánuel véres zászlaja mögé. A szentek hitének védelmezőiként fel kell készülniük a küzdelemre. Meg kell mutatniuk a világnak, mit jelent megtartani parancsolatait és a Jézus hitét. A világgóságuknak fényleni kell: beragyogni a sötétségben járók ösvényeit. Krisztus katonáinak vállvetve kell harcolniuk a világ megváltásáért Jehova és igazsága hűséges védelmezőiként. – *Sons and Daughters of God*, 269. o.

Január 31., szerda – A lelki igazság sáfárai

Istennek nem az a célja, hogy a világosságotok, a szavaitok és a cselekedeteitek által vívjátok ki az emberek tetszését. Azt akarja, hogy a minden jó Forrásának szerezzetek dicsőséget! Jézus élete által példaként ajánlotta fel jellemét. A világnak nem sikerült Istent saját mércéje szerint átformálnia. (...)

Mondjuk Krisztussal együtt: „Nem a saját dicsőségemet keresem.” Jézus élete gazdag volt jó cselekedetekben, nekünk pedig kötelességünk a példaképünk szerint élnünk. Rejtsük el magunkat Jézus Krisztusban,

és akkor világossága ragyogja be az életünket! Csakis ily módon továbbíthatjuk a körülöttünk élők felé ezt a világosságot, és nem csak szavak és hitünk megvallása, hanem a jó cselekedetek és Jézus jellemének megnyilatkozása által. Egyedül Isten világosságának a közvetítői rendelkezhetnek szeretetteljes jellemmel, és engedelmeskedhetnek vidáman, szolgálatkészséggel kéréseinek. Ők azok az alázatos, önfeláldozó lelkek, akik odaadással és szeretettel dolgoznak az emberiség megmen-téséért. – *Krisztushoz hasonlóan*, 31. o.

Sátán résen áll, hogy a védtelen keresztényeket törbe csalja. Ő, ha Krisztus követői nem felejtenek el az örök élet feltételét: az állandó éberséget! Sokakban csupán lappang a hit, nem kezdik el azonnal a szolgálatot Isten ügyéért, és ha nem eszmélnék fel, a lelkük elvész.

Az énjüknek meg kell halni, és Krisztust kell megkoronázni szívük tróntermében, hiszen Ő minden mindenkben. A gondolataikat Őrá kell irányítaniuk, csakis így juthat kifejezésre iránta való tiszteletük. A lelküknek felülről kell erőt kapni, hogy hatástalaníthassák Sátán csarlárd próbálkozásait. – *The Upward Look*, 200. o.

A hetednapos adventisták megfeledeztek volna az Efézusbeliekhez írt levél 6. fejezetében található figyelmeztetésről? A sötétség seregei ellen harcolunk. Ha nem követjük egészen közelről vezetőnket, Sátán le fog győzni bennünket.

„Annakokáért vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok. Álljatok hát elő, körül övezvén derekatokat igazlelkűséggel, és felöltöztvén az igazságnak mellvasába, és felsaruzván lábaitokat a békeség evangéliumának készségével; mindezekhez felvevén a hitnek pajzsát, amellyel ama gonosznak minden tüzes nyilát megolthatjátok; az üdvösség sisakját is felvegyétek és a Léleknek kardját, amely az Isten beszéde.” (Ef 6:13–17) – *140. levél*, 1903. július 5.

Ha szemünk megnyílna, a gonosz angyalok egész seregét látnánk körülöttünk settenkedni, hogy mindig újabb és újabb módot keressenek a megsemmisítésünkre. Ugyanakkor Isten angyalait is láthatnánk, amint

azon fáradoznak, hogy megoltalmazzanak minket; mert az Úr szeme éberén őrködik Izrael felett, és megóvja mindazokat, akik bizodalmut Istenbe vetik. (...)

Láttam, hogy vigyáznunk kell, a teljes fegyverzetet és a hit pajzsát felvennünk, hogy szilárdan megállhassunk, és ártalmatlanná tehessek a gonosz tüzes nyilait. – *Tapasztalatok és látomások*, 90. o.

Február 1., csütörtök – A sáfárok felelőssége

Milyen próbát kellett kiállnia Dánielnek és barátainak, amikor megparancsolták nekik, hogy imádják a Nabukodonozor által a Dura mezején felállított szobrot! Azonban az elveik tiltották a bálványok előtti tisztelgést. Tudták, hogy minden képességük Istentől származik, és jóllehet megértést tanúsítottak minden ember iránt, mégis mindenben hűségesek maradtak Istenükhöz...

A Szentlélekkel telt ifjak az egész nép előtt vallást tettek hitükről: az egyedüli élő és igaz Istent imádták. Az elveik legékesebb bemutatása a hitvallásuk volt. Isten mindenkori szolgáinak ki kell nyilvánítaniuk Uruk iránti imádatukat, egyedül így győzhetik meg a bálványimádókat Isten erejéről és magasztosságáról. Minden lehetséges módon tudassák velük, hogy Isten tisztességük és imádatuk egyetlen tárgya, és semmilyen körülmény – még az életveszély – sem kényszerítheti őket a kompromisszumok vállalására. Dániel és társainak tapasztalata lényeges tanulságot képvisel az utolsó időben élő nemzedék számára. – *In Heavenly Places*, 149. o.

Mindenki maga dönt örök sorsa felől, és egyedül tőle függ, hogy elnyeri-e az örök életet, vagy sem. Alkalmazzuk-e azokat a leckéket, amelyekre Krisztus tankönyve – Isten Igéje – tanít? Ez a legfontosabb és mégis a legközérthetőbben megfogalmazott könyv, amit a helyes viselkedésről, beszédéről és illemről valaha írtak; és az egyetlen, amely felkészít az örök életre. Akik naponta olvassák, egyedül ők kaphatják meg azt a képzeletbeli oklevelet, amely feljogosítja őket a gyermekek bűnfeletti győzelemre és az örökkévalóságra felkészítésére.

Jézus Krisztus az egyetlen, aki megítélheti, ki van felkészülve az örök élet elnyerésére. A mennyország kapuja nyitva áll alázatos, szelíd követői előtt, akik megtanulták Isten leckéit, és jellemüket Jézus jelleme szerint formálták. – *My Life Today*, 339. o.

Február 2., péntek – További tanulmányozásra

„Végezetre, atyámfiak, legyetek erősek az Úrban és az Ő hatalmas erejében!” (Ef 6:10)

Ez a felhívás érvényes Isten mindenkori népe számára, de leginkább a maradék egyház számára, amelynek a történelem utolsó korszakában a sötétség hatalmának kíméletlen támadásaival kell megküzdenie. Az apostol szavainak visszhangja egészen napjainkig hallatszik: „Öltözzétek fel az Isten minden fegyverét, hogy megállhassatok az ördögnek minden ravaszságával szemben. Mert nem vér és test ellen van nekünk tusakodásunk, hanem a fejedelemségek ellen, a hatalmasságok ellen, az élet sötétségének világbírói ellen, melyek a magasságban vannak.” (Ef 6:11–12)

Ezek az Istentől ihletett szavak nekünk is szólnak, de főleg azoknak, akik gonosz, törvényt nem tisztelő közegben, sötétben tündöklő fényként törekszenek Isten parancsolatainak megtartására. Ő, mennyire ünnepélyes, mennyire félelmetesen magasztos időket élünk! Istentől világosságot nyert ifjainknak mennyire vigyázniuk kell, hogy beszédük, lelkületük és jellemük ne vezesse tévútra mindazokat, akikkel kapcsolatba lépnek...

„Vegyétek fel az Istennek minden fegyverét!” (Ef 6:13) Legyen Isten Igéje a vezetőök! Készen áll számotokra a teljes fegyverzet: használjátok! „Vegyétek fel az Istennek minden fegyverét, hogy ellenállhassatok ama gonosz napon, és mindeneket elvégezvén megállhassatok! Álljatok hát elő, körülövezvén derekatokat igazlelkűséggel! (Ef 6:13–14)

Mindenütt a Szentírás hamis magyarázatait hirdetik, és azok elfogadására kísértenek. Mennyei ítélőképességre van szükségünk, hogy megkülönböztethessük az igazat a hamistól. Öltözzétek fel „az igazság mellvasát” – nem a ti igazságotokét, hanem a Krisztusét. Ez az erődítmény megóvja a lelketeket. – *That I May Know Him*, 346. o.